

Nr 231.

Av herrar Spångberg och Eriksson i Stockholm, om visst pensions-tillskott åt änkor och barn efter befattningshavare vid förutvarande Mora—Vänerns järnväg.

Den 1 januari 1917 inlöste statsverket Mora—Vänerns järnväg (namnet förkortas i fortsättningen till M.V.J.), varvid dess personal övergick i statens järnvägars tjänst. Järnvägen hade egen pensionskassa, till vilken den fast anställda personalen var ansluten. Denna kassas tillgångar och förpliktelser övertogs av staten samtidigt med järnvägen. Kassans ställning var god, och såväl familjepensionerna som vissa av de pensioner, vilka utgingo ur kassan till befattningshavarna själva, voro större än de, som vid övertagningstillfället tillkommo motsvarande befattningshavare vid statens järnvägar och deras familjer.

Som exempel på vid nämnda tidpunkt ur M.V.J. resp. statens järnvägars kassor utgående pensioner må nämnas följande:

	Egen pension		Pension till änka	
	M. V. J.	SJ	M. V. J.	SJ
Stins av klass IV A	2,898	2,772	1,242	872
Lokförare	1,589	1,764	531	555
Banvakt och stationskarl ...	933	958	378	301

På grund av M.V.J.-pensionernas dåvarande storlek och då järnvägens pensionskassas ställning var god, medgav 1916 års riksdag personalen rätt att vid övergången i statens järnvägars tjänst på sätt närmare utvecklats i Kungl. Maj:ts proposition nr 215/1916 välja mellan att stå kvar i M.V.J. pensionskassa och därvid beräkna pensionerna på avlöningen i den enskilda järnvägens tjänst enligt det vid övergången gällande löneavtalet eller att övergå i statens järnvägars pensionskassor och därvid beräkna pensionerna på lönen i statens järnvägars tjänst.

Av de 259 tjänstemän, som den 1 januari 1917 voro anslutna till M.V.J. pensionskassa, valde omkring 200 att stå kvar på denna kassas grunder såväl för egen som för familjens del. Deras förväntningar att nå en god lösning av sin pensionsfråga ha emellertid ej gått i uppfyllelse, beroende just på tillämpningen av det nyssnämnda villkoret, att pensionerna för dem skola beräknas på lönerna i det för M.V.J.-personalen vid övergången i statstjänst gällande löneavtalet. Detta villkor, som saknar motsvarighet i pensioneringsbestämmelserna för per-

sonal vid av staten efter år 1917 övertagna enskilda banor, har försatt M.V.J.-personalen i en sämre ställning än personal vid banor, som senare övergått till statens järnvägar, beroende på att M.V.J.-pensionernas grundbelopp blivit fastlåsta vid lönerna i ett före kristiden ingånget löneavtal, vars lönesatser det icke varit möjligt att efter järnvägsbolagets upplösning rubba, under det att pensionerna till övrig personal, som av staten övertagits från enskilda banor, beräknas på de efter tidsläget jämkade och därför avsevärt högre löner, som sistnämnda personal erhållit under statsanställningen.

Ovan relaterade beräkningssätt inverkar ofördelaktigt i främsta rummet på ifrågavarande personals familjepensioner. I fråga om de egna pensionerna bliva verkningarna mindre kännbara med hänsyn dels till utgående fyllnadspensioner, dels till att pensionsåldern för all personal, som kvarstår i M.V.J. pensionskassa, utgör 65 år.

I december 1941 stodo pensionerna enligt M.V.J. kassans grunder och enligt då gällande pensioneringsgrunder för statens järnvägars personal på följande sätt i förhållande till varandra:

	Egen pension		Pension till änka	
	M. V. J.	SJ	M. V. J.	SJ
Stins av klass IV A	4,947	5,033	2,055	2,264
Lokförare	2,864	3,325	1,035	1,616
Banvakt och stationskarl . . .	2,114	2,309	809	1,170

Dessa siffror torde ge vid handen, att en förbättring, särskilt av ifrågavarande änkepensioner, är av behovet synnerligen påkallad. För närmare information i saken komma vissa handlingar att överlämnas till vederbörligt utskott.

Med stöd av det anförda få vi anhålla,

att riksdagen måtte besluta tillerkänna ifrågavarande änkor och barn efter befattningshavare vid f. d. Mora—Vänerns järnväg sådant tillskott till deras pensioner, att utgå av trafikmedel, att de bli mera jämställda med änkor och barn efter motsvarande befattningshavare vid statens järnvägar, vilkas pensioner utgå efter grunderna i familjepensionsreglementet.

Stockholm den 24 januari 1942.

Aug. Spångberg.

Ernst Eriksson
i Stockholm.